

Đến chiêu thứ chín, Vu Nhân Hào mới sử chiêu "Tùng đào ẩn ẩn" để gạt chiêu thức của đối phương đánh tới, rồi mới ra chiêu phản kích.

Lâm Chấn Nam quát lên:

- Giỏi lắm!

Ông vung kiếm chém tới. Hai thanh kiếm chạm nhau đánh choang một tiếng rùng rợn.

Hai người cùng cảm thấy cánh tay tê nhức và đều lùi lại một bước.

© HQD

HỘI THỨ CHÍN TRONG PHẠM ĐIỂM THIẾU NỮ RA OAI

Vu Nhân Hào khoa trường kiếm khoanh thành đường vòng tròn rồi đột nhiên đâm tới. ánh kiếm lóe ra nhiều điểm. Mũi kiếm đâm vào bảy tám chỗ.

Lâm Chấn Nam không biết đối phương đâm vào chỗ nào, nên không dám vung kiếm lên gạt mà chỉ lùi lại một bước.

Vu Nhân Hào thu kiếm về toan đâm nữa. Không ngờ Lâm Chấn Nam ra chiêu rất mau lẹ. Ông nhận một giây đối phương còn trừ trừ để tấn công.

Một bên là tay lão luyện ghê gớm, một đằng chiêu kiếm rất tinh kỳ. Hai người chột tiến chột lui, qua lại hơn hai chục chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bên kia Vương phu nhân cùng gã Phương Nhân Trí động thủ. Bà mấy lần gặp nguy hiểm. Thanh kim đao bị cây nhuyễn tiên quán lấy. Mới đánh có vài chiêu mà hai lần suýt nữa bà bị rút mất binh khí.

Lâm Bình Chi thấy mẫu thân đuối thế quá rồi, chàng vội vào phạm điểm chụp lấy chiếc ghế dài đẩy mạnh về phía Phương Nhân Trí.

Phương Nhân Trí cười nói:

- Lâm thiếu tiêu đầu mà cũng đánh kiểu vô lại đó ư?

Gã cầm cây nhuyễn tiên vung lên rồi quát xuống đánh chát một tiếng.

Lâm Bình Chi bị một roi đánh trúng lưng khá nặng đau thấu xương, cơ hồ không đứng vững. Nhưng chàng biết nếu mình mà ngã ra là cả hai mẹ con tất bị uống mạng. Chàng nghiêng răng chịu đau lại giơ ghế lên nhằm đập xuống đầu Phương Nhân Trí.

Phương Nhân Trí né người đi tránh khỏi.

Lâm Bình Chi giận như điên lại nhảy xổ vào. Đột nhiên chân chàng lão đảo, không hiểu đã bị quán vào cái gì. Lập tức chàng ngã lăn ra.

Bỗng nghe có tiếng người quát:

- Nằm xuống.

Một chân đạp lên người chàng. Tiếp theo trên lưng cảm thấy một mũi nhọn dí vào.

Lâm Bình Chi thấy cát bụi mù mịt. Đồng thời mẫu thân chàng thét lên:

- Đừng giết y! Đừng giết y!

Chàng lại nghe Phương Nhân Trí quát:

- Cả người cũng nằm xuống!

Nguyên giữa lúc hai mẹ con Lâm Bình Chi đấu với Phương Nhân Trí thì sau lưng có một người lén tới đưa chân ra quét ngang khiến cho Lâm Bình Chi bị té nhào. Người này liền rút đao trủy thủ ra dí vào lưng chàng.

Vương phu nhân không địch nổi Phương Nhân Trí, tâm thần bà bối rối, đao pháp cũng sơ hở, liền bị cây nhuyễn tiên của đối phương quấn vào chân trái. Gã giật mạnh một cái rồi buông ra khiến bà ngã xuống tức khắc.

Phương Nhân Trí chạy lại điểm huyết đạo hai người.

Người gạt ngã Lâm Bình Chi chính là hán tử họ Giả đã động thủ đánh nhau với hai tên tiêu đầu trong quán rượu nhỏ ngoài thành Phúc Châu tên gọi Giả Nhân Đạt. Gã cũng là đệ tử phái Thanh Thành, võ công được kể vào hàng thứ nhất.

Ngày thường Giả Nhân Đạt vẫn bầu bạn với Dư Nhân Ngạn. Hai người ăn uống với nhau. Cả những lúc đánh bạc, đàng điểm cũng kéo kè nhau. Gã được Dư Nhân Ngạn o bế, cùng nhau đến tỉnh Phúc Kiến.

Giả Nhân Đạt cùng Phương Nhân Trí kiếm chế được mẹ con Lâm Bình Chi rồi, từ từ tiến đến phía sau Lâm Chấn Nam.

Lâm Chấn Nam thấy vợ con đều bị địch nhân hạ rồi thì trong lòng kinh hãi vô cùng. Ông vung kiếm đâm veo veo luôn mấy nhát.

Phương Nhân Trí la lên:

- Vu hiền đệ! Con rùa này định chuồn đó.

Vu Nhân Hào tử đấu đến bây giờ đã dần dần mò ra đường kiếm của đối phương. Gã thi triển "Tùng phong kiếm pháp" mỗi lúc một mau lẹ. Những luồng bạch quang lấp loáng bao vây lấy Lâm Chấn Nam vào trong vòng ánh kiếm.

Lâm Chấn Nam thấy mình bị ba người bao vây không còn lối rút lui. Ông cố trấn tĩnh tâm thần, thấy chiêu nào gạt chiêu ấy.

Đột nhiên mắt ông hoa lên tưởng như có hàng mười mấy thanh kiếm từ bốn mặt tám phương phóng đến tới tấp. Ông vọi vung kiếm thành đường vòng tròn để bảo vệ thân thể.

Vu Nhân Hào quát lên:

- Đây!

Đầu gối bên phải Lâm Chấn Nam bị trúng kiếm nhún ra, chân phải khụy ngay xuống, ông lập tức nhảy vọt lên.

Vu Nhân Hào phóng kiếm ra đâm. Mũi kiếm đã trở ngược vào trước ngực ông.

Bỗng nghe Giả Nhân Đạt lớn tiếng reo:

- Vu hiền đệ! Chiêu "Lưu tinh cảnh nguyệt" của hiền đệ thật là tuyệt diệu.

Xem chừng ai đã là đệ tử phái Thanh Thành thì tuy không sử được chiêu này nhưng thấy người ta phóng ra liền biết ngay lập tức.

Lâm Chấn Nam buông tiếng thở dài, liệng thanh trường kiếm trong tay đi nói:

- Các người hạ thủ chúng ta mau lẹ đi!

Bỗng ông thấy sau lưng đau nhói, thì ra bị Phương Nhân Trí dùng cán quạt điểm huyết.

Gã vừa điểm huyết vừa nói:

- Cái gì mà mau lẹ với chẳng mau lẹ? Trong thiên hạ sao lại có chuyện dễ dàng thế được? Người phải lên núi Thanh Thành để yết kiến sư phụ ta đã.

Lâm Chấn Nam nghĩ bụng:

- Bọn chúng cùng nhau đến Phúc Kiến để chết mất con trai sư phụ, dĩ nhiên chúng cột ba người nhà mình lại đưa về Tứ Xuyên phục mạng sư phụ. Chúng chưa hạ sát bọn mình ngay thì chuyện đi Thanh Thành này đường xa muôn dặm, biết đâu chẳng có cơ hội thoát thân?

Giả Nhân Đạt tay trái nắm lấy sau lưng Lâm Bình Chi nhắc bổng chàng lên rồi vừa tát vào mặt chàng hai cái thật mạnh vừa thóa mạ:

- Con thỏ này! Bắt đầu từ bữa nay, mỗi ngày lão gia đánh mi 18 lần suốt dọc đường từ đây lên đến núi Thanh Thành tỉnh Tứ Xuyên, đánh cho cái bộ mặt xinh đẹp của mi biến thành mặt con chó.

Lâm Bình Chi biết mình đã lọt vào tay địch nhân thì rồi đây sẽ bị chúng hành hạ, lăng nhục so với chết còn đau khổ gấp ngàn lần.

Lúc này người chàng không nhúc nhích được. Đang còn giận như điên lên chàng ngậm một búng nước miếng nhỏ mạnh qua. Hai người chỉ cách nhau chừng hơn một thước, Giả Nhân Đạt không kịp né tránh. "Bép" một tiếng! Nước miếng trúng vào mũi gã.

Giả Nhân Đạt tức giận đến cực điểm, liền quạt mạnh Lâm Bình Chi xuống đất rồi vung chân đá vào lưng chàng mấy cái.

Phương Nhân Trí cười nói:

- Đủ rồi! Thế là đủ rồi! Người đã chết gã thì về phúc trình với sư phụ làm sao? Thằng lỏi này bất quá chỉ như một cô gái. Gã không chịu nổi những thoi quyền cước của người đâu.

Giả Nhân Đạt tức giận vô cùng.

Ta nên biết võ nghệ Giả Nhân Đạt đã tầm thường mà nhân cách lại đê hèn. Sư phụ đã chẳng ưa gì gã mà anh em đồng môn đều khinh thường gã. Trên núi Thanh Thành chỉ còn một mình Dư Nhân Ngạn là một điểm tựa vững như núi của gã. Thế mà Lâm Bình Chi đâm chết một điểm tựa đó rồi thì làm gì gã chẳng căm hận thấu xương?

Giả Nhân Đạt nghe Phương Nhân Trí nói vậy, gã không dám đá nữa, chỉ nhổ bãi rả vào mặt Lâm Bình Chi cho hả giận.

Phương Nhân Trí lại nói:

- Chúng ta ăn cơm đã rồi hãy đi. Giả sư đệ! Phiên sư đệ đi nấu cơm.

Giả Nhân Đạt đáp:

- Được rồi!

Gã đối với vị sư huynh này không dám trái lời bao giờ. Huống chi lần này Dư Nhân Ngạn bị hại giữa lúc có gã đi kèm bên. Một là gã không đủ sức bảo vệ cho Dư Nhân Ngạn, hai là lúc lâm nguy gã lại bỏ trốn thoát thân. Nhất định gã sẽ bị sư phụ trừng trị. Gã liền năn nỉ hai gã họ Phương và họ Vu để khi về chùa Tùng Phong chúng sẽ che đậy cho gã. Đừng nói bảo gã thổi cơm mà dù có bắt gã làm việc gì khó khăn gấp mười, gã cũng chẳng dám chối từ.

Giả Nhân Đạt liền chạy nhanh vào bếp bắc nồi thổi cơm.

Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào đem ba người nhà Lâm Chấn Nam vào trong phạm điểm liệng xuống đất.

Vu Nhân hào nói:

- Phương sư ca! Từ đây về núi Thanh Thành, đường xá xa xôi, cần đề phòng bọn chúng bỏ trốn. Võ công lão này không phải tầm thường. Sư ca hãy nghĩ một kế hoạch để giữ cho chắc.

Phương Nhân Trí cười đáp:

- Cái đó dễ lắm! Để ăn cơm xong rồi chặt gân tay ba người bọn chúng đi rồi lấy cây nhuyễn tiên của ta mà xuyên vào xương tỳ bà của bọn chúng như một xóc cua thì chúng còn chạy đường trời.

Lâm Chấn Nam nghe Phương Nhân Trí nói vậy cơ hồ ngất đi. Ông nghĩ bụng:

- Nếu chúng mà chặt gân tay thì từ nay thành ra phế nhân. Dù dọc đường có trốn thoát được nhưng sống cũng chẳng còn sinh thú gì nữa. Gã họ Phương này nhỏ tuổi mà gã làm việc thật là độc địa.

Lâm Bình Chi lớn tiếng thóa mạ rồi la lên:

- Bọn mi có giỏi thì giết ta đi! Còn dùng những cách ma quỷ để hại người thì chỉ là những hành động đe dọa của hạng mặt lưu trên chốn giang hồ.

Phương Nhân Trí cười hềnh hếch nói:

- Vu sư đệ! Thằng lỏi lộn giống này còn mở miệng thóa mạ một câu nữa thì ta sẽ tìm phân trâu thay cho phân chó nhét vào miệng nó.

Câu này quả nhiên công hiệu. Lâm Bình Chi tuy phần uất đến ngất đi mấy lần nhưng chàng đành ngậm miệng không dám thóa mạ một câu nào nữa.

Phương Nhân Trí nói hết câu này đến câu khác để mĩa mai chơi.

Vu Nhân Hào cặp lông mày nhăn tít lại mà nghe chứ không nói câu nào. Thỉnh thoảng gã lại nở một nụ cười. Trong lòng gã đang mải nghĩ về cuộc đấu kiếm với Lâm Chấn Nam vừa rồi. Từng chiêu một diễn ra trong đầu óc gã.

Hồi lâu Giả Nhân Đạt đem cơm canh lên nói:

- Ở đây đến con gà mái cũng không có. Chúng ta cắt lấy miếng thịt đùi thành lỏi kia nấu ăn có được không?

Phương Nhân Trí biết gã đùa liền đáp:

- Được lắm! Thành nhỏ lộn giống này thịt trắng và mềm chắc còn ngon hơn thịt bò thui. Có điều đáng tiếc là đây không có rượu.

Bỗng nghe trong bếp có thanh âm thiếu nữ trong trẻo vang lên:

- Các vị lão gia muốn thứ rượu gì nơi đây cũng có!

Ba người đều sửng sốt ngoảnh nhìn về phía sau thì thấy một vị cô nương áo xanh từ trong bếp đi ra. Tay cô bưng một chiếc khay gỗ. Trên khay đặt một hồ rượu và ba cái chén.

Cô này cúi đầu xuống nhưng nhìn cũng rõ bộ mặt rõ sà rõ sứt.

Hai gã Phương, Vu cảm thấy có điều kinh dị tự hỏi:

- Cô bé này ở đâu đến?

Giả Nhân Đạt càng khiếp sợ hơn. Gã nhận ra cô này chính là thiếu nữ bán rượu ngoài cửa bắc thành Phúc Châu. Dư Nhân Ngạn nhân trên cột mà phải vạ. Sao bây giờ đột nhiên cô lại xuất hiện ở trong phạm điểm đông không mông quạnh này?

Gã liền đứng lên trở vào mặt cô gái ấp úng hỏi:

- Sao cô... Cô cũng đến đây?

Thiếu nữ vẫn cúi đầu khẽ nói:

- Rượu có rồi nhưng chưa có thức nhắm.

Vừa nói vừa đặt khay rượu xuống bàn.

Giả Nhân Đạt nhắc lại:

- Ta hỏi: sao cô cũng đến chốn này?

Rồi vươn tay ra nhằm chụp xuống cánh tay cô bé.

Thiếu nữ hơi nghiêng mình đi tránh khỏi chiêu trảo của Giả Nhân Đạt rồi đáp:

- Bọn tiểu nữ bán rượu làm kế sinh nhai. Các vị lão gia muốn uống rượu ở địa phương nào thì tiểu nữ cũng tới đó hầu hạ.

Giả Nhân Đạt tuy võ công không cao thâm gì mấy nhưng cũng là đệ tử dưới trướng chùa Tùng Phong. Thế mà thiếu nữ chỉ nhẹ nhàng né tránh một cái đã thoát khỏi thì dĩ nhiên cô cũng là con nhà võ.

Phương Nhân Trí nhìn Vu Nhân Hào một cái rồi hỏi:

- Hay lắm! Cô nương bán thứ rượu gì?

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu nữ có đủ: Hạc đỉnh hồng, Tử sương và Thất khổng lưu huyết.

Cô vừa nói vừa nâng hồ rượu lên rót vào chén để trước mặt ba người. Rượu đỏ như máu, quả nhiên có chỗ khác thường.

Giả Nhân Đạt cả giận quát lên:

- Té ra mi cùng thằng lỏi tai thỏ đầu cừu kia đồng bạn với nhau.

Gã xoay tay lại nhằm thiếu nữ quét ngang một cái.

Thiếu nữ vòng tay trái ra, lúi lại phía sau một bước.

Giả Nhân Đạt quét ngang không trúng thì bị mất thể diện với sư huynh sư đệ. Gã gầm lên một tiếng, vọt mình nhảy xổ lại, mười đầu ngón tay đưa ra nhằm chụp tới trước ngực thiếu nữ. Chiêu này thật là vô lại. Gã là đệ tử môn phái có danh tiếng, không nên sử dụng chiêu số dễ tiện này mới phải. Nhưng gã vốn là kẻ vô hạnh mà đối với thiếu nữ bán rượu gã lại không coi vào đâu, nên gã ra tay chẳng úy kỵ gì.

Thiếu nữ tức giận nghiêng người đi đưa bàn tay trái ra đẩy vào lưng gã, cô mượn phép "Tá lực đả lực" rồi thuận thế hất mạnh ra ngoài.

Giả Nhân Đạt không tự chủ được, người bị bắn văng đi. Miệng gã thét lên be be.

"Chát" một tiếng vang lên. Đầu óc gã đung phất ba cây trúc. Sức bật lại của ba cây trúc rất mạnh. Gã cong người đi một chút rồi lập tức bị hất văng lên không.

Người Giả Nhân Đạt còn lơ lửng trên không, gã chỉ sợ bị hất xuống một cách khùng khiếp thì mất thể diện với anh em. Gã vội ra chiêu "Lý ngư đả đình" muốn đặt hai chân xuống đất.

Không ngờ sức hất của cây trúc bật ngược trở lại khó biết đường mà mò phương hướng. Gã không sử thế "Lý ngư đả đình" thì còn khá, nhưng vừa sử chiêu này biến thành đầu chúc xuống, chân chống lên trời rồi rớt thẳng xuống đất đánh bình một tiếng, gãy mất bảy tám cái răng. Gã lồm cồm đứng dậy. Đầu và mặt bê bết toàn máu tươi và tro bụi.

Giả Nhân Đạt tức quá ngoác miệng ra mà thóa mạ rồi rút lưỡi đao truy thủ nhảy lại đâm thiếu nữ.

Thiếu nữ né người đi rồi lại đẩy ra hất vào một cái, tức là vẫn mượn phép "Tá lực đả lực". Lần này nàng nhằm đúng cái ao nhỏ bên rừng trúc hất lại đánh "bồm" một tiếng. Bọn nước bắn lên tung tóe.

Giả Nhân Đạt bị hất xuống ao. Đồng thời lưỡi truy thủ của gã rời khỏi tay bay lên cao mấy trượng, lúc đang lơ lửng trên không ánh vàng lấp loáng trông rất đẹp mắt.

Thiếu nữ tung mình nhảy ra giơ tay đón lấy lưỡi truy thủ.

Giả Nhân Đạt vẫn ngoác miệng ra mà thóa mạ.

Gã không thóa mạ còn khá, vừa mở miệng thóa mạ thì lại uống nước vào bụng. Ao này nguyên là chỗ nước có lẫn cả phân cùng nước tiểu của chủ nhân phạn điểm dùng để tưới rau. Giả Nhân Đạt nuốt vào thực là đau khổ.

Phương Nhân Trí và VU Nhân Hào chỉ ngồi bàng quang. Chúng thấy Giả Nhân Đạt rớt xuống ao cũng không lại cứu viện.

Phương Nhân Trí chờ cho thiếu nữ giơ tay bắt được lưỡi truy thủ rồi mới lạnh lùng nói:

- Phái Hoa Sơn cùng phái Thanh Thành chúng ta vốn không thù oán mà hai vị sư trưởng vẫn giao hảo với nhau. Thế mà cô nương mời chúng ta uống rượu Hạc đính hồng, Tỷ sương, Thất khổng lưu huyết thì e rằng có điều quá đáng.

Thiếu nữ sững sốt một chút rồi cười khanh khách nói:

- Nhỡn lực của các hạ ghê gớm thật! Sao biết tiểu nữ ở phái Hoa Sơn?

Phương Nhân Trí đáp:

- Cô nương vừa ra hai chiêu "Thuận thủy thôi chu" có cả Cương kinh lẫn Nhu kinh, đúng là chính truyền của Nhạc đại chương môn phái Hoa Sơn. Oai danh phái Hoa Sơn lừng lẫy trên chốn giang hồ. Nhỡn lực tại hạ tuy kém cõi song cũng nhận ra được.

Thiếu nữ nói:

- Các hạ đừng tăng bốc tiểu nữ. Tiểu nữ biết các hạ là Phương đại gia, một tay cao thủ dưới trướng chùa Thanh Tùng. Còn vị này là Vu tam gia, một anh hùng hào kiệt trong bốn vị đại đệ tử. Mời các vị uống rượu đi.

Phương Nhân Trí nói:

- Gặp phái Hoa Sơn, bọn tại hạ vẫn phải nhượng bộ tránh xa. Xin cô nương cho biết hiệp danh. Nếu không thì tệ sư phụ hỏi đến, bọn tại hạ biết đường nào mà trả lời?

Thiếu nữ cười đáp:

- Các hạ cứ nói con xú nha đầu phái Hoa Sơn là được. Chắc trong thiên hạ không có người thứ hai nào tướng mạo xấu xa như tiểu nữ.

Lúc này Giả Nhân Đạt ở dưới ao dơ dáy lớp ngóp bò lên. Gã không ngớt nôn ọe và tiếp tục thóa mạ. Nhưng gã khuyết mất cả răng, nói năng không được rõ ràng, giọng nói ồm ồm nghe thật buồn cười.

© HQD

HỒI THỨ MƯỜI

HÀO KIỆT NGANG NHIÊN UỐNG RƯỢU ĐỘC

Thiếu nữ bán rượu uốn éo tiến vào trong quán cười nói:

- Tiểu nữ cũng biết phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành vốn có tình giao hảo. Nhưng tiểu nữ nghe trong quý phái có một vị sư huynh họ Dư hay trêu cợt con gái nhà lương thiện để người ta thấy chuyện bất bình vì lòng nghĩa hiệp mà giết đi. Đó là chuyện đáng mừng. Việc này chính đồn lại phong thể cho quý phái tưởng là việc rất hay. Tiểu nữ tin rằng Dư quán chủ có biết ra cũng hoan hỉ vô cùng. Ba vị về chùa Tùng Phong tất được quán chủ trọng thưởng... Vì thế mà tiểu nữ đặc biệt dự bị ba chung rượu Hạc đính hồng, Tỷ Sương, Thất khổng lưu huyết để mừng cho ba vị.